

Sortűz

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 22. szám, 2020. május 29.

Az asszonynak nem voltak kalandjai, legalábbis abból ítélve, hogy sosem csináltatott új ruhát, a haját mindig ugyanabba a rettenetes kontyba fogta, nem volt új illata és frissen szerzett vagy újra feltűnt úgynevezett barátnői meg iskolatársai sem, akikkel vásárolni meg cukrászdába lehetett volna járni, természetesen színleg, vagy hosszú, késő esti telefonbeszélgetéseket folytatni. Mihail Afanaszjevics tulajdonképpen sajnálta ezt, érdekesebb lett volna szagolgatni a kis zsebkendőket és ellenőrizni a frissen levetett, félmagas sarkú cipőkön megtapadt port és sarat. Konsztantyna belepenészedett a házasságba, belevonszolta magát, mint egy pórázon vezetett állatot ebbe a tökéletesen unalmasnak ígérkező ötven évbe, amelyből már csak huszonnyolcat kellett lemorzsolnia, gondolta kajánul a férfi, és mint olyan sokszor, az emeletről lemenet azt számítgatta, melyikük éli túl a másikat.